

Ahdas portti Luuk. 13:22-30

22. *Jeesus vaelsi kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja opetti matkallaan kohti Jerusalemia.*
23. *Joku kysyi häneltä: "Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?" Mutta hän sanoi heille:*
24. *"Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, minä sanon teille, yrittävät päästä sisälle mutta eivät voi.*
25. *Kun talon isäntä on noussut ja sulkenut oven, te jäätte seisomaan ulkopuolelle ja alatte kolkuttaa ovea sanoen: 'Herra, avaa meille!' Mutta hän vastaa teille: 'En tunne teitä enkä tiedä, mistä olette.'*
26. *Silloin te alatte selittää: 'Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja sinä opetit meidän kaduillamme.'*
27. *Mutta hän sanoo: 'En tunne teitä enkä tiedä, mistä olette. Menkää pois minun luotani, kaikki te vääryydentekijät.'*
28. *Siellä on itku ja hammasten kiristys, kun näette Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin ja kaikki profeetat Jumalan valtakunnassa mutta huomaatte, että teidät itsenne on heitetty ulos.*
29. *Tulijoita saapuu idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä, ja he aterioivat Jumalan valtakunnassa.*
30. *Ja on viimeisiä, jotka tulevat ensimmäisiksi, ja ensimmäisiä, jotka tulevat viimeisiksi."*

Tuomas Toppilan todistus

Nishinomiyan kirkossa Tuomas Toppila kertoi omasta tiestään Jeesuksen luo. Hän kertoi lukion toisella luokalla ollessaan joutuneensa syvän kuolemanpelon valtaan. Kahteen viikkoon hän ei kauhultaan kyennyt syömään juuri mitään. Hädissään hän meni kirkkoon ja rukoili: "Jumala, jos olet olemassa ilmoita minulle itsesi." Mutta ei mitään vastausta. Pettyneenä hän käveli kotiinsa, mutta siellä hänen silmiinsä osui kirjahyllystä lasten Raamattu. Hän avasi sen aivan sattumanvaraisesti. Silmiin osui Jeesuksen opetus Vuorisaarnassa. Sanoja lukiessaan hän tajusi, että niissä ei puhunut mikä tahansa henkilö vaan ne olivat Jumalan sanoja. Sen seurauksena hän hakeutui seurakunnan yhteyteen. Siellä Jumalan sanasta avautui, että Jeesus Kristus kuoli hänenkin syntiensä rangaistuksen ja nousi kolmantena päivänä haudasta. Evankeliumin ilosanoma vakuutti hänet. Hänen ei tarvitse pelätä kuolemaa eikä sen jälkeen tulevaa tuomiota, koska Herra on sovittanut hänen syntinsä.

Herra vaikenee mutta taas puhuu

Oletko Sinä joutunut tilanteeseen, jossa Sinä olet esittänyt kysymyksen Jeesukselle, mutta et ole saanut vastausta siihen, mutta olet joutunut huomaamaan, että Herra alkaakin puhua Sinulle vielä tärkeämmistä asioista: Ehkä Hän alkoi puhua Sinulle sielusi iankaikkisesta kohtalosta, miten saisit vapautuksen syyllisyydestä, joka painaa menneiden pahojen tekojesi ja laiminlyöntiesi vuoksi tai mikä on elämäsi todellinen päämäärä.

Kohti Jerusalemia

Tekstissämme Jeesus suuntaa matkansa kohti Jerusalemia. Hän tietää, että ihmisiä ei voi synnin ja kuoleman vallasta pelastaa mikään muu kuin Hänen kärsimisensä Golgatan ristillä heidän syntiensä rangaistuksen ja häpeän heidän sijastaan. Vain ristin kärsimys ja sen jälkeen tuleva ylösnousemuksen voitto voisivat vapauttaa ihmiset kuolemanpelon ja Sielunvihollisen orjuudesta todelliseen elämään, yhteyteen elävän Jumalan kanssa, vaeltamaan kohti taivaallista kirkkauden kaupunkia.

Jeesuksen julkisen toiminnan viimeisiä kuukausia leimasi suurten ihmisjoukkojen vetäytyminen pois Hänen seurastaan. He olivat toki nähneet Jeesuksen ihmeet ja kuulleet Hänen opetustaan, mutta he loukkaantuivat, kun Jeesus väitti olevansa Jumala ja vaati ihmisiä parannukseen synneistään ja lähtemään seuraamaan Häntä. Seuraajien luku väheni vähenemistään. Toisaalta juutalaisten johtomiesten tavoite tappaa Jeesus herätti edelleen mukana kulkevissa pelkoa.

Kysymys

Tällaisessa tilanteessa eräs ihminen kysyi Jeesukselta: "Herra onko niitä vähän, jotka pelastuvat?" Voi olla, että kysyjä oli havainnut, miten Jeesusta seuraavien ihmisten määrä oli käymässä vähiin.

- Lopultahan Jeesuksen opetuslapsetkin pakenivat Hänen luotaan, kun Jeesusta tultiin pidättämään Getsemanen puutarhassa.
- Siksi kysyjä oli ehkä huolissaan Jeesuksen synnyttämän liikkeen tulevaisuudesta.
- Voi olla, että monella tämän päivän kristitylläkin on suurempi huoli tilastoista, siitä kuinka paljon Jeesukseen uskovia on, kuin siitä minkä laatuista uskoviksi ilmoittautuneiden elämä todellisuudessa on.

Voi olla myöskin, että kysyjä oli vain utelias ja halusi saada älylliseen ongelmaansa vastauksen. Me tiedämme kyllä Johanneksen Ilmestyksen perusteella, että kerran uudessa taivaassa ja maassa on Jumalan ja Karitsan valtaistuimen eteen kokoontuva niin valtaisia ylistäjien joukko, ettei sitä kykene kukaan laskemaan. Tänä päivänä monien älyllinen uteliaisuus vaatii vastausta kysymykseen, miten käy niiden, jotka eivät ole koskaan evankeliumia kuulleet tai vielä läheisemmin: "Pelastuuko minun isoisäni, joka ei koskaan saanut kuulla sanomaan Jeesuksen sovitustyöstä?"

Uteliaisuudelle Herra vaikenee

Mutta Jeesus ei vastannut tähän kysymykseen, mutta Hän vastasi kysyjälle. Niin kauan kuin kysymyksemme ovat pelkkiä älyllisen uteliaisuuden synnyttämiä ilman, että haluamme omassa elämässämme panna toteen ja käytäntöön sitä, mitä Jeesus meille puhuu, Jumala vaikenee. Herra ei vastaa.

Vastaava toinen tilanne oli, kun fariseukset ja lainoppineet tulivat kysymään Jeesukselta, mihin Hänen valtansa julistaa syntejä anteeksi ja parantaa sairaita perustuu. Jeesus tekikin heille vastakysymyksen: "Oliko Johanneksen kasta taivaasta vai ihmisistä?" Kyselijät neuvottelivat keskenään: "Jos sanomme, että taivaasta, niin Jeesus kysyy meiltä, miksi emme uskoneet Johannesta. Jos taas sanomme ihmisistä, niin kuin uskomme, silloin kansa kivittää meidät, sillä se uskoo Johanneksen olleen Jumalan lähettämä profeetta." Niin he vastasivat Jeesukselle: "Ettemme tiedä." Silloin Jeesus vastasi: "Niin en minäkään vastaa teidän kysymykseenne." Ei olisi ollut mitään mieltä vastata heille, että Hän oli tullut Isän luota taivaasta, koska heillä ei ollut mitään aikomustakaan ottaa todesta, sitä mitä Jeesus puhui. - Herra kieltäytyy tänäkin päivänä puhumasta meille, elleimme suostu kuuliaisiksi Hänen puheelleen.

Ei kysymykseen vaan kysyjälle

Jeesus ei vastannut kysymykseen, mutta vastasi kysyjälle: "Huolehdi siitä, että Sinä itse pääset sisälle ahtaasta portista, josta avautuu tie Jumalan valtakuntaan!" Vuori-saarnassa Herra ilmaisee saman asian näin:

"Menkää sisään ahtaasta portista, sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monet menevät siitä portista sisään. Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja harvat löytävät sen!" (Matt. 7:13-14)

Ahdas portti

Mikä sitten tekee vaikeaksi tuon portin sisälle Jumalan tuntemiseen, Hänen läheisyyteensä, Hänen antamaansa rauhaan, iloon ja rakkauteen, Hänen pyhydestään ja puhtaudestaan iloittamiseen ja Hänen tahtonsa vapaaseen noudattamiseen Hänen kunniakseen? Kun Jeesus kutsuu seuraansa, Hän kosii meitä samalla oman morsiusseurakuntansa jäseneksi. Pelastettua odottaa ihmeellinen taivaallinen hääateria, jossa itse Sulhanen palvelee pelastettuja.

Miksi ihmisten on niin vaikea päästä tuosta portista sisälle? Eikö kutsu kirkkauden valtakuntaan ole parasta, mitä ihmiselle voi tapahtua? Niin, portin ahtaus ja myös tien kapeus on paljossa samassa asiassa: Ihmisen on ylpeydessään tavattoman vaikeata nöyrytyä parannukseen omista synneistään. Hänen on vielä jotenkin mahdollista kertoa millaisia vikoja ja puutteita hänessä on ja miten hänen pitäisi yrittää elää parempaa elämää, joka tosin hyvistä yrityksistä huolimatta ei ota oikein sujuakseen. Kuvaavaa on, että jos joku sattumalta yhtyy hänen käsityksiinsä omista vioistaan ja heikkouksistaan, niin hän saattaa suuttua silmittömästi. Nöyristely kun on vain ylpeyden kääntöpuoli.

Aito parannus

Aito nöyryys merkitsee sen tunnustamista Pyhän Jumalan edessä, että minun syntini ovat niin suuret, että joudun niiden kanssa iankaikkiseen eroon Jumalan kasvoista, kadotuksen tuskaan, jossa saan vain ja ainoastaan pelkkää oikeutta eli täysin ansaitun rangaistuksen omista synneistäni. Aito nöyryys merkitsee salattujenkin syntien tuomista Jumalan valoon, niiden tunnustamista ja armon anomista, jotta Herra antaisi ne anteeksi ja vapauttaisi niiden vallasta. Monelle meistä suostuminen syntien todelliseen tunnustamiseen merkitsee niin syvää häpeää, että teemme mieluummin mitä tahansa, kuin suostumme siihen. Mutta häpeämme kanssa meidän on syytä katsahtaa Golgatan ristillä alastomana kärsivää Vapahtajaa, joka kantoi ei vain syntiemme rangaistuksen vaan myös niiden häpeän.

Päivittäinen parannus

Jeesus ei missään lupaa omilleen tässä ajassa helppoa tietä. Se sisältää myös sen, että uskovinakin lankeamme synteihin, hyvin häpeällisiinkin, ja joudumme joka kerta, kun teemme niistä parannuksen nöyryyttävä tunnustamaan ne ja pyytämään armoa Golgatan uhriveren tähden. Kuitenkin meidän on syytä pitää mielessä se, että syntien anteeksiantamus avaa meille yhteyden elävään Jumalaan. Saamme yhä uudestaan tulla Hänen luokseen armahdettuina. Tiedämme myös silloin, että pelastuksemme on varma, koska se riippuu siinä, mitä Jeesus Golgatalla teki meidän hyväksemme.

Henkilökohtainen suhde ratkaisee

Portti ja tie on riisuutumista omasta riittävydestä ja jättäytymistä Jeesuksen riittävyyden varaan. Siinä ei riitä, että tuntee ja tietää, mitä kristinusko opettaa. Herra kysyy henkilökohtaista suhdetta itseensä. Millainen on Sinun suhteesi Jeesukseen?

Jeesuksen aikalaiset kuvittelivat, että heidän suhteensa Jumalaan oli kunnossa sillä, että he olivat Aabrahamin jälkeläisiä. Meidän vaaramme on turvautua ulkonaisiin hengellisiin puitteisiin tai jäsenyyteemme johonkin järjestöön tai seurakuntaan. Ne ovat sinänsä hyviä asioita, mutta ne eivät auta, ellemmme tunne henkilökohtaisesti Herraa. Usein keskustelluissa ihmiset sanovat tuntevansa sen ja sen papin tai olevansa luterilaisia. Niillä ei ole mitään merkitystä, jos olemme hyljänneet Herran kutsun käydä henkilökohtaiseen suhteeseen Hänen kanssaan.

Varoitus kadotuksen vaarasta

Jeesus varoittaa vakavasti siitä, että edessämme on väistämättä iankaikkinen kadotus, itku ja hammasten kiristys, elleimme taivu parannuksessa kulkemaan ahtaan portin läpi. Samalla Hän teroittaa, että kutsu sisälle Jumalan valtakuntaan ei jatku loputtomiin. Tulee hetki, jolloin on myöhäistä enää kolkutella suljetun oven edessä. Meidän on käytävä sisälle portista nyt, kun vielä on aikaa ja elämme. Huomenna voi olla jo myöhäistä. Siksi Raamattu korostamalla korostaa: ”Tänään on pelastuksen päivä!” Odotellessamme itsellemme parempaa aikaa (=kuvitelmaamme siitä, että joskus tulevaisuudessa olisi vähemmän häpeällistä tunnustaa syntejään) voimme paatua niin, että emme enää lainkaan kuule, vaikka Herra kutsuisi meitä parannukseen.

Pelastusvarmuus Jeesuksen varassa

Tulee kyllä hetki, jolloin jokainen tietää, onko hän pelastunut vai ei. Jokainen tulee kerran näkemään sen valtaisan juhlijoukon, joka pääsi kaikkialta maailmasta Herran hääjuhliin. Mutta kauhistuttavaa on, jos vasta silloin tajuaa, että minunkin olisi pitänyt pelastua ja käydä sisälle ahtaasta portista. Mutta jo nyt on mahdollisuus saada täysi varmuus siitä, että minäkin pelastun. Herra valmisti meitä varten täydellisen pelastuksen. Sen joka käy Hänen luokseen syntinsä tunnustaen ei tarvitse jäädä epäselvyyteen pelastumisestaan.

Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1 Joh. 7-9)

Esimerkki Herran kutsusta pelastukseen

Pastori Itoo kertoo: Kamojiman seurakunnassa jäsenen rouva Fukudan mies vietti hyvää ja vastuuntuntoista elämää. Hän oli erittäin uskollinen työssään. Vaikka tämä mies oli hyvä työntekijä ja huolehti hyvin perheestään, hänelläkin niin kuin kaikilla meillä oli heikkoutensa. Hän rakasti vaimoaan, mutta hän oli erittäin mustasukkainen. Vaikka he olivat olleet naimisissa jo yli 30 vuotta, edelleen hän oli mustasukkainen vaimostaan. Esimerkiksi jos vaimo sattui sanomaan hyvän huomenen tervehdyksen naapurin ohi kävelleelle miehelle, se nostatti Fukudan miehessä rajun mustasukkaisuuden puuskan ja hän alkoi syyttää vaimoaan ja puhumaan ilkeästi ikään kuin rouvan aamutervehdys olisi ollut viettelevä. Tämä mustasukkaisuus pyrki turmelemaan puolisoitten keskinäisiä suhteita.

Heillä oli kolme lasta, jotka olivat jo kasvaneet aikuisiksi. Näin ollen he elivät kahdestaan. Rouvalla oli siis jo aikaa ja hän halusi lähteä töihin. Miehellä ei ollut mitään sitä vastaan paitsi se, että hän ei voinut sallia hänen työskentelevän paikassa, jossa oli miehiä. Mutta hän ei laskenut vaimoaan myöskään sellaiseen työpaikkaan, jossa oli pelkkiä naisia siitä pelosta, että siellä puhuttaisiin hänestä pahaa.

Tällaiset ahdistukset ajoivat rouvaa etsimään apua eräältä kansakouluaikaiselta toveriltaan, lääkärin puolisoilta, joka oli kristitty. Hänen välityksellään rouva Fukuda tuli keskustelemaan ongelmistaan minun ja hänen vaimoni kanssa. Ehdotimme hänelle työskentelyä seurakuntamme ylläpitävän lastentarhan toimistossa. Hän alkoi sen myötä myös käydä jumalanpalveluksissa ja Jumalan Sanan puhutteleman hänet kastettiin ja hänestä tuli kristitty. Kun rouvan työ tapahtui lasten parissa, miehelläkään ei ollut mitään sitä vastaan. Näin kului kolme neljä vuotta.

Olisi luullut, että iän myötä mustasukkaisuus olisi hellittänyt, mutta juuri päinvastoin kävi. Se paheni pahenemistaan. Rouvalle tilanne alkoi käydä aivan sietämättömäksi. Syntyi riitoja, joissa mies sylki suustaan tulen kaltaisia syytöksiä vaimoaan kohtaan. Keskellä yötä rouva joutui ajoittain pakenemaan luoksemme pappilaan. Mutta heti perään mies juoksi perässä hakemaan rouvan pois. Näin ollen jouduimme pitkään rukoilemaan tämän asian tiimoilta. Mutta näiden taisteluiden keskellä rouvan usko kasvoi ja syveni ja hänen oppi kestävää rukousta.

Näin jatkui 13 vuotta, kunnes kolmannentoista vuoden sunnuntaina huhtikuun 16. päivänä aamuyöstä klo 5 korvilla miehen työpaikalla syttyi tulipalo. Kuultuamme tapahtumasta rientsimme poikani ohjaamalla autolla vaimoni kanssa heidän kotiinsa heitä lohduttamaan. Matkalla sanoin vaimolleni: ”Että tässä nyt vielä piti näinkin käydä!” Tiesimme, että mies oli syyttänyt vaimoaan sanomalla, että heille tapahtui ikäviä asioita siksi, että vaimosta oli tullut kristitty. Ja nyt sitten tuli vielä tulipalokin kaiken muun lisäksi. Pelkäsimme, että mies saisi tästä uuden syyn syyttää vaimonsa uskoa tästä tulipalostakin. Rukoilimme siksi autossa ajaessamme, että Herra antaisi tässäkin tilanteessa rouvan uskon pysyä lujana ja muuttaisi tämän tappion siunaukseksi.

Kun saavuimme paikalle, tulipalo oli juuri saatu sammumaan. Paloautot olivat yhä paikalla. Rouva Fukuda ja hänen miehensä olivat tästä työpaikan yhteydessä olevasta talosta paenneet entiseen asuntoonsa turvaan. Kun saavuimme sinne, mies ryntäsi pihalle meitä vastaan. Kun ilmaisimme osanottomme tähän suureen menetykseen ja kehotimme häntä etsimään apua ja lohdutusta Jumalalta, pelkäsin, että hän vastaisi: ”Jos kerran Jumala on rakkaus, miksi sitten tällainen onnettomuus meille tapahtui?” Mutta kun hänen työpaikkansa ja uusi kotinsa olivat palaneet poroksi, hän alkoikin puhua aivan toisella lailla, hyvin nöyrään sävyyn: ”Olen pahoillani, että näin aamuvarhain tulipalo on aiheuttanut monille paljon harmia. Olen tosi kiitollinen, että olette tulleet meitä rohkaisemaan.” Nämä hänen hiljaiset sanat hämmästyttivät minua.

Kun tulipalon jälkiä oli saatu siivotuksi, mies saapui muutaman päivän kuluttua pappilaamme kiittämään osanotostamme. Siihen asti olin tottunut siihen, että tämä erittäin sanavalmis mies ei juuri kuunnellut, mitä hänelle sanottiin vaan vuolaasti puhui omaa asiaansa. Mutta istuuduttuaan hän alkoi puhua hyvin hiljaiseen sävyyn: ”Pastori, kiitos, kun kävitte luonamme. Menetimme tässä tulipalossa kaiken omaisuutemme, mutta saimme osaksemme suurta lohdutusta.” Kun kysyin, millaista, hän vastasi:

”Kun naapuruston ihmiset tulivat luoksemme, he ilmaisivat osanottonsa tyypillisillä ilmaisuilla kuten 'Pää pystyyn!' 'Kyllä se siitä vielä aukeaa!' 'Tsemppiä!' ja sitten lupasivat antaa, mitä ensi hätään tarvitsisimme, mutta seurakunnan jäsenet aina lopuksi myös rukoilivat meidän puolestamme. He rukoilivat kaikki juuri niin kuin kirkossakin sitä, että tämä menetys voisi koitua meille siunaukseksi. Näiden rukousten aikana sydämeni täytti merkillinen Jumalan läsnäolon tunto ja sydämeemme saimme syvän lohdutuksen. Sydämeni täyttyi ilolla. Tähän asti olen pelkästään moittinut vaimoani hänen uskonsa vuoksi, mutta tästä lähtien minäkin haluaisin alkaa kirkossa käynnin. Käykö se päinsä?”

Vastasin, että toki hän olisi tervetullut, mutta sydämessäni epäilin, mahtaisiko hän todella tulla Sanan kuuloon. Niin pappi kuin olenkin olin varsin epäuskoinen. Mutta niin hän tuli kirkkoon eikä vain aamun jumalanpalvelukseen vaan myös iltakirkkoon ja keskiviikon raamattupiiriin. Kun lisäksi pidimme rukouspiirejä kaksi kertaa kuussa eri kodeissa, hän ei vain osallistunut niihin, vaan kutsui sellaisen omaan kotiinsakin. Tajusin, että Fukuda oli todella muuttunut.

Siitä runsaan kolmen vuoden kuluttua syyskuussa palaneen kodin ja työpaikan paikalle nousi entistä ehompi rakennus. Sen toteutumisen lienee tehnyt mahdolliseksi vakuutusten lisäksi

perheen jo työelämässä menestyneiden lasten tuki. Pidimme uudisrakennuksen kiitosjuhlan. Muutamaa päivää myöhemmin Fukuda saapui kiitoskäynnille ja sanoi: ”Onnettomuus kääntyi meille todellakin siunaukseksi. Haluaisin saada kasteen ja tulla vaimoni lailla seurakunnan jäseneksi. Voisiko, minusta tulla kristitty?”

”Ilman muuta voit, sillä olen nähnyt näiden runsaan kolmen vuoden aikana, miten Jumalan sana on muuttanut sinut. Suoritetaanko kaste vaikka ensi jouluna?”

”Pastori, jouluun on vielä kaksi kuukautta. Eikö kastetta voisi mitenkään saada aikaisemmin?”

”Ei jouluun asti tarvitse odottaa. Heti, kun tahdot saada Jeesuksen sydämeesi, se käy.”

Niin hänet kastettiin noin kuukautta ennen joulua. Hän oli silloin noin 68-70 ikäinen. Siitä, kun hänen vaimonsa oli kastettu ja vaimo oli alkanut rukoilla hankalan miehensä puolesta oli kulunut 17 vuotta. Jumala vastasi vaimon sitkeään ja kärsivälliseen rukoukseen.

Neljä vuotta myöhemmin Fukuda sairastui vatsasyöpään ja kun kävimme häntä sairaalassa katsomassa, hän oli täynnä kiitollisuutta siitä, että Herra oli pelastanut hänet, vaikka hän oli härkämäisesti vastustanut Jumalan työtä. Hän oli myös iloinen, että seurakunnan jäsenet kävivät tervehtimässä häntä.

”Olen todella kiitollinen. Olen valmis milloin tahansa siirtymään taivaalliseen kotiin, joka on minullekin valmistettu.”

Hän oli saanut pyytää vaimoltaan myös anteeksi kaikkea, millä oli tätä vaivannut. Niin hän 74 -vuotiaana sai siirtyä Herran luo kirkkauteen.

Entä Sinä?

Oletko jo käynyt sisälle ahtaasta portista Jeesuksen luo? Ellet, niin tänään tässä jumalanpalveluksessa Herra kutsuu Sinua? Heitä pois kaikki verukkeet! Älä kuuntele Sielunvihollisen varoituksia siitä, mitä muut sanovat tai miten selviät toisten ihmisten kanssa! Kysymys on Sinun iankaikkisuudestasi. Ellet Sinä astu sisälle, miten sitten Sinun rakkaasi voisivat pelastua?

Jos olet jo sisällä Jumalan valtakunnassa, niin kiitä siitä. Ylistä Golgatan ihmeellistä armoa. Kiitä, siitä, että Sinäkin pääset taivaalliseen kirkkauteen katselemaan Häntä kasvoista kasvoihin. Kerro sitten myös muille, että Jeesus pelasti Sinut yksin armosta ilman omia yrityksiäsi.